244 Élt 160 ÉVET...

Tizenhét éve minden nap elmentem mellette. Ott állt a Széchenyi-fürdő előtt, pontosan a sétány közepén, mindik ki kellett kerülni s mégsem volt soha útban. Hozzá tartozott a ligethez, az életünkhöz. Emlékszem, széles törzse mögé bújva tréfálkoztam az első randevún s később odarejtőzött a kisfiam is, ha bújócskáztunk. Örültünk, amikor aszfaltozták a ligeti utat, de aggódtunk, hogy elveszi gyökereitől a levegőt, s mikor emelgetni kezdte a burkolatot, elégedetten nyugtáztuk, hogy él, jelentkezik. Tavasszal mindig gyönyörködtünk zöldellő ágaiban, nyáron meg-megálltunk dús lombjainak árnyékában.

Milyen széles, milyen hatalmas — mondogattuk, és elámultunk; három ember kellett, hogy körülfogja.

S egy napon este sebzetten, ágaitól megfosztottan találtam. Aztán másnap, harmadnap újra nekiestek. Nem könnyen adta meg magát. Végül mégis legyőzték. Ott hevert az út két oldalán szétszaggatva, földre borulva, égbe meredő csonka karokkal. Tudom, nehéz elszállítani, de elvihetnék már. Nagyon fájdalmas így látni.

Amíg élt sohase kérdeztem, hány éves, honnan jött, mi a neve. Most, hogy nincs többé, szükségét éreztem, hogy érdeklődjem személyi adatai után, hogy méltón megemlékezhessek róla.

150—160 éves volt. Az első ligeti telepítésekből származott. A Városliget legöregebb fájaként ismerték a szakemberek.

— S miért? ... Miért kellett halálra ítélni?

Korhadni kezdett a belseje ... S az öreget, a régit itt is fel kell váltania az újnak.

Somlyó Zsuzsa

(Lackovich László felvételei)